

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sk/2/2018
Identifikačné číslo spisu: 3017200040
Dátum vydania rozhodnutia: 29.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:3017200040.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a zo sudkýň JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Violy Takáčovej, PhD., v právnej veci žalobcu: D. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XX, Q., právne zastúpený: A3advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Partizánska 25, Trenčín, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa - ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8, 10, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. XXX XXX XXXX X zo 16. januára 2017, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 27. júna 2017, č.k. 18Sa/2/2017-29, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 27. júna 2017, č.k. 18Sa/2/2017-29, z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie pred správnym súdom

1. Krajský súd v Trenčíne (ďalej v texte len „krajský súd“ alebo „správny súd“) právoplatným rozsudkom č.k. 18Sa/2/2017-29 z 27. júna 2017 postupom podľa ustanovenia § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia generálneho riaditeľa žalovanej č. XXX XXX XXXX X zo 16. januára 2017, ktorým bolo zamietnuté jeho odvolanie a potvrdené rozhodnutia žalovanej č. XXX XXX XXXX X - I z 15. novembra 2016, vo veci priznania starobného dôchodku a č. XXX XXX XXXX X - II z 15. novembra 2016 vo veci zvýšenia starobného dôchodku.

2. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že zo spisu žalovanej zistil, že žalobca žiadosťou z 18. decembra 2012 požiadal o priznanie starobného dôchodku k 1. júlu 2003. Žalobca je od 1. júla 2003 poberateľom výsluhového dôchodku. Z potvrdenia Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej

stráže z 24. januára 2013 vyplýva, že pre stanovenie sumy výsluhového dôchodku bola žalobcovi zhodnotená doba služobného pomeru od 15. mája 1972 do 30. júna 2003 a doba základnej vojenskej služby od 1. augusta 1967 do 29. júla 1969.

3. Správny súd uviedol, že z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 9So/62/2014-97 z 25. novembra 2015 vo veci totožných účastníkov, v konaní o starobný dôchodok vyplýva, že v konaní o dôchodku bude úlohou žalovanej rozhodnúť o nároku na starobný dôchodok znovu, pričom z osobitného systému vyhodnotí len dobu 33 rokov služby hodnotiteľnej na účely výsluhového dôchodku po zhodnotení dôb civilného zamestnania vrátane doby štúdia a vyporiada sa s otázkou uplatnenej doby starostlivosti o rodičov. Súčasne rozhodne aj o nároku na zvýšenie takto určeného starobného dôchodku za doby poistenia navrhovateľa po vzniku nároku na starobný dôchodok, pričom dal do pozornosti dobu poistenia od 1. januára 2007 do 31. decembra 2012 u zamestnávateľa, ktoré sú podľa evidenčného listu dôchodkového poistenia potvrdené ako tzv. civilné zamestnanie vo všeobecnom systéme sociálneho poistenia.

4. Rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X - I z 15. novembra 2016 žalovaná podľa § 21 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 100/1988 Zb.“), § 114 ods. 1, § 259 ods. 1, § 193k, § 293l ods. 1 a § 82 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 461/2003 Z.z.“) priznala žalobcovi starobný dôchodok v sume 101,- € mesačne od 18. decembra 2009 a súčasne mu bol tento valorizovaný podľa platného valorizačného mechanizmu spôsobom, že od 1. januára 2014 mu bol zvýšený na sumu 129,50 € mesačne. Z osobného listu dôchodkového zabezpečenia krajský súd zistil, že žalobcovi bola zhodnotená doba od 1. septembra 1963 do 22. apríla 2003 a od 1. januára 2007 do 17. decembra 2009. Rozhodnutím č. XXX XXX XXXX X - II z 15. novembra 2016 bol žalobcovi podľa § 66 ods. 3 a § 293l ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. od 1. júna 2014 zvýšený starobný dôchodok na sumu 147,80 € mesačne za obdobie po vzniku nároku na starobný dôchodok od 18. decembra 2009 do 31. mája 2014 a zároveň bol valorizovaný na sumu 154,90 € od 1. januára 2016. Z toho vyplynulo, že žalobkyňa do doby dôchodkového zabezpečenia brala aj obdobie od 1. septembra 1963 do 31. júla 1967, teda namietané obdobie pred 18. rokom veku žalobcu.

5. Krajský súd ďalej poukázal na to, že v období od 1. januára 2001 do 1. augusta 2006 štát neplatil poistné za osoby, ktoré sa starali o prevažne alebo úplne bezvládnú blízku osobu. Doba takejto starostlivosti mohla byť hodnotená pre dôchodkové účely ako doba zamestnania len vtedy, ak opatrovanie bolo vykonávané ako samostatne zárobková činnosť a za dobu jeho vykonávania bolo odvedené poistné. Poistné za sporné obdobie však žalovanej odvedené nebolo a žalobca nepodal prihlášku na dôchodkové poistenie z dôvodu opatrovania, preto spornú dobu starostlivosti nemohla žalovaná na dôchodkové účely žalobcovi započítať. Krajský súd zdôraznil, že vo svojom konaní a rozhodovaní je žalovaná viazaná zákonom, preto nemohla pri posudzovaní nároku na dôchodok žalobcovi zhodnotiť dobu starostlivosti o rodičov (7So/87/2011).

6. Na námietku žalobcu, aby mu Sociálna poisťovňa umožnila za dobu starostlivosti doplatiť poistné, poukázal na § 142 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z., kedy sa môže poistné dodatočne doplatiť za obdobie, počas ktorého fyzická osoba

a) mala prerušené poistenie podľa § 26

b) bola fyzickou osobou uvedenou v § 4 ods. 1 písm. d/

c) bola zaradená do evidencie nezamestnaných občanov alebo

d) sústavne sa pripravovala na povolanie štúdiom na strednej alebo na vysokej škole po dovŕšení 16. rokov veku.

7. O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 170 písm. a) SSP.

II.

Kasačná sťažnosť

8. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť, v ktorej uviedol, že krajský súd mal rešpektovať právny záver vyplývajúci z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 9So/62/2014 z 25. novembra 2015, že v novom rozhodnutí má žalovaná zhodnotiť aj dobu tzv. civilného poistenia, resp. poistenia vrátane doby štúdia, pričom krajský súd sa nevysporiadal s tým, že doba štúdia pred 18-tym rokom života žalobcu sa nezapočítala do výsledku dôchodku žalobcu.

9. Napriek tomu, že žalovaná sa bránila, že uvedené obdobie bolo žalobcovi započítané, poukazujúc na obsah osobného listu dôchodkového poistenia, žalobca namietal, že uvedené nie je totožné s tým, čo znamená zhodnotenie tejto doby, keď roky získané dobou štúdia by predstavovali určitú validitu konečného výsledku výšky dôchodku, čo sa však nestalo, pričom iba poukaz na započítanie do doby dĺžky poistenia pre účely získania nároku na starobný dôchodok je v tomto smere bezpredmetný.

10. Žalobca uviedol, že obrana žalovanej, že po započítaní podľa § 22 zák. č. 100/1988 Zb. sa pre účely zvýšenia neprihliada, zrejme tkvie v jej nesprávnom pochopení veci, keď žalobcovi v zásade nejde o zvýšenie dôchodku podľa citovaného ustanovenia, ale o revíziu priznania jeho základnej výšky. Zároveň uviedol, že sám žalovaný odkazuje vo vlastnom metodickom usmernení na totožnú prax, akej sa žalobca domáha, a ktorú v preskúmaných rozhodnutiach spolu aj s napadnutým rozsudkom však zatiaľ odopiera aplikovať.

11. Žalobca uviedol, že aj Najvyšší súd SR v rozsudku č. 9So/62/2014 zo dňa 25.11.2015 poukázal, že sa započítali iba roky prípravy na povolanie na strednej škole po dovŕšení žalobcovho 18-teho roku života, ibaže už nie od 01.09.1963 až do 22.04.1966, čo bolo nesprávne. Žiaľ v tomto žalovaná stále zotráva aj v znovupreskúmaných rozhodnutiach a v podstate, toto nateraz z neznámych dôvodov akceptoval aj správny súd na prvej inštancii, keď spornú časť 2,6411 roka nijako nezohľadnila zhodnotením do výpočtu dôchodku. Potom však, ak by sa táto časová hodnota pripočítala do dosadeného menovateľa výpočtového vzorca použitého v rozhodnutí, tak by vznikol nižší podiel vzájomných dôchodkových pomerov, a ktorý by po následnom odpočte znamenal vyššiu sumu priznaného dôchodku.

12. Žalovaný má podľa žalobcu zrejme primárne problémy s časovou interpretáciou právnych noriem vo vzťahu k momentu získania nároku na dávku sociálneho poistenia a k účinnosti právnych noriem, ktoré v posudzovanom období treba aplikovať, a preto v tomto prípade mu slúžil výklad najvyššieho súdu. V opačnom prípade ide o nerešpektovanie procesnej subordinácie a porušenie nielen zákona, ale aj právneho názoru najvyššieho súdu, pričom sám krajský súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil túto rozhodnú okolnosť, čím sa vlastne rovnako ako žalovaný odklonil od právneho názoru funkčne nadriadeného súdu podľa § 469 na konci SSP a jeho rozhodnutie obsiahnuté v napadnutom rozsudku sa javí nakoniec ako arbitrárne.

13. Vzhľadom na vyššie uvedené žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky po zhodnotení zhora uvedených právnych argumentov podľa § 462 ods. 2 SSP v spojení s § 467 ods. 2 SSP, vydal rozsudok, ktorým zmení napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 27.06.2017, č. k. 18Sa/2/2017-29 tak, že zruší rozhodnutie žalovaného č. XXX XXX XXXX X zo dňa 16.01.2017, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie orgánu nižšieho stupňa č. XXX XXX XXXX X - I. zo dňa 15.11.2016, a zároveň zruší aj toto rozhodnutie nižšieho stupňa č. XXX XXX XXXX X - I. zo dňa 15.11.2016 a vec vráti orgánu nižšieho stupňa na nové konanie a rozhodnutie. Zároveň navrhol žalovanému uložiť povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 374,81 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

III.

Vyjadrenie žalovanej ku kasačnej sťažnosti

14. Žalovaná vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedla, že uvedené dôvody považuje za neopodstatnené. Mala za to, že krajský súd správne zistil skutkový stav veci, na základe ktorého náležite

právne vec posúdil. Priznanie starobného dôchodku žalobcu a jeho zvýšenie boli vykonané v súlade s platnými právnymi predpismi o sociálnom poistení. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaná navrhla, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

IV.

Posúdenie veci kasačným súdom

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) postupom podľa § 452 ods. 1 SSP v spojení s § 439 SSP preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 2 písm. a/ SSP), preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednohlasne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 SSP) dospel k záveru, že kasačnej sťažnosti nemožno priznať úspech.

16. Kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR. Rozsudok bol verejne vyhlásený 29. mája 2019 (§ 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

17. Podľa § 438 ods. 1 SSP kasačnou sťažnosťou možno napadnúť právoplatné rozhodnutie krajského súdu.

18. Podľa § 454 SSP na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

19. Podľa § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

20. Úlohou správneho súdu v predmetnej veci bolo preskúmať rozhodnutie generálneho riaditeľa žalovanej č. XXX XXX XXXX X zo 16. januára 2017, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutia žalovanej č. XXX XXX XXXX X - I z 15. novembra 2016 vo veci priznania starobného dôchodku a č. XXX XXX XXXX X - II z 15. novembra 2016 vo veci zvýšenia starobného dôchodku.

21. Podľa § 259 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. v konaniach o nárokoch na dávky a ich výplatu z nemocenského poistenia, dôchodkového zabezpečenia, o nároku na úpravu dôchodku z dôvodu jediného zdroja príjmu, o nárokoch na náhradu škody spôsobenú pracovným úrazom alebo chorobou z povolania, o nároku zamestnanca z pracovného pomeru, ktoré sa uspokojovali z garančného fondu (ďalej len „peňažná náhrada“) a o nároku na podporu v nezamestnanosti, ktoré vznikli pred 1. januárom 2004, o ktorých nebolo do tohto dňa právoplatne rozhodnuté, a o priznaní, odňatí alebo zmene sumy dávky, náhrady škody spôsobenej pracovným úrazom alebo chorobou z povolania alebo podpory v nezamestnanosti za obdobie pred 1. januárom 2004, aj keď o uvedenej dávke, náhrade škody, peňažnej náhrade alebo podpore v nezamestnanosti už bolo právoplatne rozhodnuté, sa rozhodne podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003 s odchýlkami ďalej ustanovenými.

22. Podľa § 261 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. suma starobného dôchodku poistenca, ktorý splnil podmienky nároku na tento dôchodok pred 1. januárom 2004, je po vzniku nároku na starobný dôchodok nepretržite zamestnaný k 31. decembru 2003 a nepoberal starobný dôchodok, invalidný dôchodok alebo ich časť, sa určí podľa tohto zákona. Náhradné doby získané po vzniku nároku na starobný dôchodok sa posudzujú podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003. Táto suma nesmie byť nižšia ako suma určená podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003, a to vrátane úpravy dôchodkov a zvýšenia dôchodkov prislúchajúcich podľa osobitného predpisu. Ak rozhodujúce obdobie na určenie priemerného osobného mzdového bodu je kratšie ako desať rokov, predlžuje sa toto rozhodujúce obdobie pred 1. januárom 1994 tak, aby bolo desať rokov. Ustanovenia § 63 ods. 1 až 8 platia rovnako.

23. Podľa § 261 ods. 2 zák. č. 461/2003 Z.z. poistencovi, ktorý splnil podmienky nároku na starobný dôchodok pred 1. januárom 2004 a k 31. decembru 2003 nebol nepretržite zamestnaný, zvyšuje sa starobný dôchodok za obdobie dôchodkového poistenia získané po 31. decembri 2003 do 31. júla 2006 bez poberania starobného dôchodku alebo jeho časti alebo invalidného dôchodku podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003, ak tento zákon neustanovuje inak.

24. Úlohou správneho súdu bolo posúdiť, či v predmetnej veci boli splnené zákonné podmienky pre vydanie horeoznačeného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

25. Z podkladov súdneho spisu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis týkajúci sa predmetnej veci vyplýva, že žalobca žiadosťou z 18. decembra 2012 sa domáhal priznania starobného dôchodku, ktorý žiadal priznať od 1. júla 2003.

26. Na tomto mieste kasačný súd považuje za potrebné uviesť, že v súlade s ustanovením § 114 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. starobný dôchodok bolo možné priznať najviac tri roky spätne odo dňa uplatnenia jeho nároku, t.j. v posudzovanej veci od 18. decembra 2009.

27. Žalobcovi bol podľa rozhodnutia Generálneho riaditeľstva Zboru väzenskej a justičnej stráže č. GR ZVJS-12981/120-03 z 11. júla 2003 priznaný výsluhový dôchodok podľa § 38 a § 128 zákona č. 382/2002 Z.z. o sociálnom zabezpečení policajtov a vojakov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

28. Žalobca, ktorý počas výkonu služby získal viac ako 20 rokov v I. kategórii funkcií, dôchodkový vek dosiahol dovŕšením 55 roku veku - 23. apríla 2003, t.j. za účinnosti zákona č. 100/1988 Zb.

29. Podľa ust. § 259 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z.z. v konaní o nároku na dôchodok a jeho výplatu z dôchodkového zabezpečenia, ktorý vznikol pred 1. januárom 2004, sa rozhodne podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003.

30. Medzi účastníkmi konania boli sporné dve skutočnosti, a to zhodnotenie doby štúdia od 1. septembra 1963 do 22. apríla 1966, t.j. pred 18. rokom veku žalobcu a otázka uplatnenej doby starostlivosti o rodičov od 1. júla 2003 do 31. decembra 2006.

31. Za stavu, že nárok na starobný dôchodok navrhovateľovi vznikol podľa právnych predpisov účinných pred 1. januárom 2004, podmienky nároku na starobný dôchodok boli posúdené podľa zákona č. 100/1988 Zb.

32. Podľa § 22 ods. 3 zákona č. 100/1988 Zb. pre zvýšenie podľa odseku 2 sa hodnotí len doba zamestnania po dosiahnutí veku 18 rokov do vzniku nároku na starobný dôchodok.

33. K zhodnoteniu doby štúdia žalobcu kasačný súd uvádza, že žalovaná v odôvodnení svojho rozhodnutia č. XXX XXX XXXX X - I zo dňa 15. novembra 2016 podrobne vysvetlila spôsob výpočtu sumy dôchodku, na ktorý kasačný súd v podrobnostiach odkazuje a ktorý, považuje za súladný so zákonom. Žalovaná správne poukázala na skutočnosť, že vzhľadom na dovŕšenie dôchodkového veku pred 1. januárom 2004 bol starobný dôchodok vypočítaný podľa zák. č. 100/1988 Zb., s odkazom na jeho relevantné ustanovenia, vrátane § 22 ods. 3, podľa ktorého pre zvýšenie podľa odseku 2 sa hodnotí len doba zamestnania po dosiahnutí veku 18 rokov do vzniku nároku na starobný dôchodok, a teda sa so štúdiom žalobcu pred jeho 18 rokom veku dostatočne vysporiadala.

34. Podľa osobného listu dôchodkového poistenia, ktorý tvoril prílohu rozhodnutia č. XXX XXX XXXX X-I z 25 januára 2016, žalobcovi na nárok na starobný dôchodok doba štúdia v období od 1. septembra 1963 do 31. júla 1967 bola započítaná v plnom rozsahu, avšak pri určení sumy, vzhľadom na získanie dôchodkového veku za účinnosti zák. č. 100/1988 Zb., sa na toto štúdium neprihliadalo, na čo správne poukázal aj krajský súd v svojom rozhodnutí.

35. K námietke žalobcu, že v danom prípade nejde o zvýšenie dôchodku, ale o revíziu priznania jeho základnej výšky, kasačný súd uvádza, že ustanovenie § 22 zák. č. 100/1988 Zb. - upravujúce výšku starobného dôchodku - hovorí o základnej výmere starobného dôchodku, ktorú možno v zmysle § 22 ods. 2 zák. č. 100/1988 Zb. zvýšiť, avšak podľa § 22 ods. 3 zák. č. 100/1988 Zb. pre zvýšenie základnej výmery dôchodku sa hodnotí len doba zamestnania po dosiahnutí 18 rokov veku do vzniku nároku na starobný dôchodok.

36. K spornej otázke uplatnenia doby starostlivosti žalobcom o rodičov kasačný súd uvádza, že podľa § 255 ods. 1 zák. č. 461/2003 Z.z. sa za obdobie dôchodkového poistenia považuje aj zamestnanie a náhrada získané pred 1. januárom 2004 podľa zákona č. 100/1988 Zb.

37. Podľa § 9 ods. 1 písm. k/ zákona č. 100/1988 Zb. do zamestnania sa započíta na dôchodkové účely z celkovej doby osobnej starostlivosti o blízku osobu, ktorá bola prevažne alebo úplne bezvládna a nebola umiestnená v zariadení sociálnych služieb alebo v obdobnom zdravotníckom zariadení. Uvedená doba podľa § 196c ods. 2 zákona č. 100/1988 Zb. sa však hodnotí len v období od 1. januára 1976 do 31. decembra 2000.

38. V období od 1. januára 2001 do 1. augusta 2006 štát neplatil poistné za osoby, ktoré sa starali o prevažne alebo úplne bezvládnou osobu. Doba takejto starostlivosti mohla byť hodnotená pre dôchodkové účely ako doba zamestnania len vtedy, ak opatrovanie bolo vykonávané ako samostatne zárobková činnosť a za dobu jeho vykonávania bolo odvedené poistné.

39. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7So/87/2011 z 31. júla 2012 (R 70/2013) a uvádza, že uvedená doba mohla byť žalobcovi zhodnotená ako doba poistenia len v prípade, ak by za seba odvádzal poistné sám ako SZČO. Poistné za sporné obdobie však odvedené nebolo, preto spornú dobu starostlivosti nemohla žalovaná na dôchodkové účely žalobcovi započítať, aj keď možno považovať právnu úpravu, podľa ktorej štát za opatrovanie odkázaných osôb neodvádzal poistné za vecne nesprávnu a nespravodlivú. Vo svojom konaní a rozhodovaní je však súd (aj žalovaná) viazaný zákonom, preto na svoje hodnotenie právnej úpravy ako nespravodlivej nemohol pri posudzovaní zákonnosti rozhodnutia žalovanej prihliadať. Súd aj žalovaná museli vychádzať zo znenia zákona, lebo sú ním viazané a svojím rozhodnutím nemohli nahrádzať nedostatky právnej úpravy.

40. Podľa § 15 ods. 1 písm. d zákona č. 461/2003 Z.z. v znení zákona č. 310/2006 Z.z. účinného od 1. augusta 2006, povinne dôchodkovo poistená je fyzická osoba s trvalým pobytom na území Slovenskej republiky, ktorej sa poskytuje peňažný príspevok za opatrovanie podľa osobitného predpisu, v rozsahu najviac 12 rokov, ak nie je dôchodkovo poistená podľa písmen a) až d), nebol jej priznaný predčasný starobný dôchodok alebo invalidný dôchodok, nedovršila dôchodkový vek a podala prihlášku na dôchodkové poistenie z dôvodu tohto opatrovania. Žalobca v zmysle citovaného ustanovenia podanie prihlášky na dôchodkové poistenie z dôvodu opatrovania rodičov nepreukázal, ani netvrdil.

41. S poukazom na uvedené skutočnosti doba starostlivosti o rodičov v období od 1. júla 2003 do 31. decembra 2006 nebola žalobcovi zhodnotená na nárok a určenie sumy starobného dôchodku.

42. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa kasačný súd stotožňuje v celom rozsahu.

43. Vzhľadom na uvedené skutočnosti kasačný súd rozhodol podľa § 461 SSP tak, že kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú podľa § 461 SSP zamietol.

44. Neuniklo tiež pozornosti kasačného súdu, že v odôvodnení napadnutého rozsudku správny súd v odseku 16 nesprávne uviedol, že žalobu odmietol a v nadväznosti na to o trovách konania rozhodol podľa § 170 písm. a/ SSP. Uvedené je však v rozpore s výrokom rozsudku, kde sa uvádza, že „žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva“. Správne malo byť potom v odôvodnení rozsudku uvedené, že krajský súd podľa § 168 SSP žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Uvedené procesné pochybenie však nemá žiaden vplyv na dôvodnosť kasačnej sťažnosti, keďže zrušenie rozsudku krajského súdu a jeho vrátenie krajskému súdu na ďalšie konanie by bolo dôvodné, iba ak by takýto postup mohol privodiť pre žalobcu - sťažovateľa priaznivejšie rozhodnutie.

45. Obsah rozhodnutia vo veci samej vyjadruje krajský súd vo výroku rozhodnutia, ktorý je prejavom konečného úsudku krajského súdu o prejednávanej veci. Správnosť rozhodnutia krajského súdu sa týka v prvom rade jeho výroku, ale týka sa aj jeho odôvodnenia. Nie je pritom vylúčené, aby kasačný súd korigoval čiastkové nesprávnosti odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu, ak rozhodnutie obstojí ako celok.

46. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 167 ods. 1 v spojení s § 467 ods. 1 SSP tak, že účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznal, nakoľko sťažovateľ nebol úspešný a dôvod pre priznanie náhrady trov konania žalovanej nezistil.

47. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodol jednomyseľne (§ 139 ods. 4 SSP v spojení s § 463 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.